

РЕШЕНИЕ

№ 820

гр. Бургас, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Таня Д. Евтимова
Радостина П. Иванова

при участието на секретаря Мирослава Хр. Енчева
като разгледа докладваното от Таня Д. Евтимова Въззивно гражданско дело
№ 20232100500811 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Предмет на въззивна проверка е решение № 264/03.02.2023г., постановено от
Районен съд – Бургас по гр. д. № 20222120101684. С това решение, съдът:

ОСЪЖДА „Дарина – 2007“ ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление в
гр. Б****7, представлявано от управителя Д.Д.Д. да плати на „Профис Бургас“ ЕООД, ЕИК:
**** със седалище и адрес на управление в гр. Б*****, представлявано от управителя П.Г.Б.
сумата от 610 лева, представляваща възнаграждение по договор за счетоводно обслужване
за месец декември 2020г., за която сума е издадена фактура № 211/01.12.2020г., ведно със
законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба –
21.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 225 лева, представляваща
съдебни разноски.

ОТХВЪРЛЯ иска на „Профис Бургас“ ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на
управление в гр. Б*****, представлявано от управителя П.Г.Б. против „Дарина – 2007“
ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление в гр. Б****7, представлявано от
управителя Д.Д.Д. за сумата от 610 лева, представляваща възнаграждение по договор за
счетоводно обслужване за месец ноември 2020г., за която сума е издадена фактура №
159/01.06.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на
подаване на исковата молба – 21.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от
225 лева, представляваща съдебни разноски.

ОСЪЖДА „Профис Бургас“ ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление в
гр. Б*****, представлявано от управителя П.Г.Б. да заплати на „Дарина – 2007“ ЕООД,
ЕИК: **** със седалище и адрес на управление в гр. Б****7, представлявано от управителя
Д.Д.Д. съдебни разноски в размер на 250 лева.

Подадена е въззивна жалба от „Профис Бургас“ ЕООД против решение №
264/03.02.2023г. в отхвърлителната част. Дружеството твърди, че решението в обжалваната

част е неправилно, тъй като районният съд неправилно е кредитирал показанията на свидетеля М.Г. Д. за плащане на сумата в брой. Жалбоподателят подчертава, че според заключението на съдебно-счетоводната експертиза, плащане по фактура № 159/01.06.2020г. не е извършено.

„Профис Бургас“ ЕООД иска от въззивната инстанция да отмени решението в обжалваната част и да уважи предявения иск. Дружеството претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответната страна „Дарина – 2007“ ЕООД представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Подадена е въззивна жалба от „Дарина – 2007“ ЕООД против решение № 264/03.02.2023г. в осъдителната част. Дружеството твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, тъй като районният съд неправилно, тъй като по делото не е установено основание на издадената фактура № 211/01.12.2020г., а именно – извършването на счетоводната услуга. Отделно от това, тази фактура не е включена в дневника за продажбите на дружеството – издател. „Дарина – 2007“ ЕООД иска от въззивната инстанция да отмени решението в тази част и да отхвърли иска. Въззивното дружество претендира разноски.

Ответната страна „Профис Бургас“ ЕООД представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата.

В съдебно заседание „Профис Бургас“ ЕООД се представлява адвокат Д., която поддържа основанията за отмяна на решението, въведени във въззивната жалба и прави искане да бъде оставена без уважение жалбата на „Дарина – 2007“ ЕООД. Адвокат Д. представя писмени бележки.

„Дарина – 2007“ ЕООД се представлява в съдебно заседание от адвокат П., който пледира за уважаване на жалбата и за отхвърляне на въззивната жалба, подадена от „Профис Бургас“ ЕООД. Адвокат П. представя писмени бележки.

Като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото доказателства, Окръжен съд– Бургас намира за установено следното:

ФАКТИ:

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по искова молба на „Профис Бургас“ ЕООД против „Дарина – 2007“ ЕООД с правно основание чл.258, вр. чл.79 от ЗЗД, вр. чл.286 от ТЗ. Ищецът твърди, че между него и ответното дружество е сключен устен договор за счетоводно обслужване, по силата на който той е извършвал добросъвестно счетоводни услуги в периода от 01.04.2019г. до 31.12.2020г. За извършената дейност, ищецът издавал фактури за цената на предоставените услуги на тримесечие. „Профис Бургас“ ЕООД посочва, че ответникът не е изпълнил задължението си да заплати предоставените услуги в периода от 01.04.2020г. до 30.06.2020г., за които е издадена фактура № 159/01.06.2020г. на стойност 610 лева и в периода от 01.10.2020г. до 31.12.2020г., за които е издадена фактура № 211/01.12.2020г. Поради това, ищецът иска от съда да осъди „Дарина – 2007“ ЕООД да му заплати сумата от 1220 лева, представляваща възнаграждение за осъществено счетоводно обслужване за периодите от 01.04.2020г. до 30.06.2020г. и от 01.10.2020г. до 31.12.2020г., за които са издадени посочените по-горе фактури, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на главницата и извършените съдебни разноски.

Ответната страна – „Дарина – 2007“ ЕООД представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на исковете. Ответникът твърди, че задължението по фактура № 159/01.06.2020г. е платено в брой от управителя Д. на управляващия дружеството – ищец П.Б.. Ответното дружество не оспорва факта, че сумата по фактура № 211/01.12.2020г. не е платена, а твърди, че същата не се дължи, тъй като счетоводно обслужване за този период не е извършено и фактурата не е включена в дневника за продажби и в справката-декларация по ЗДДС за съответния период.

В хода на първоинстанционното производство са представени фактура № 159/01.06.2020г. и фактура № 211/01.12.2020г., справки-декларации по ЗДДС и дневници за покупките на „Дарина – 2007“ ЕООД за месец юни, юли, август, септември, октомври, ноември и декември 2020г., ведно с протоколи за подаването им. Представени са и медицински документи, от които се установява очно заболяване на управителя Д., което според твърденията му е наложило плащането по първата фактура да се извърши в брой. По делото е представена и кореспонденция между страните за прекратяване на договорното правоотношение.

По делото е извършено и прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, според което през 2020г. „Профис Бургас“ ЕООД е издало на „Дарина – 2007“ ЕООД пет броя фактури, между които са и процесните две фактури. „Дарина – 2007“ ЕООД е извършило плащане по три от фактурите, а задължението по останалите две (фактура № 159/01.06.2020г. и фактура № 211/01.12.2020г.) не е платено. Процесните фактури не са отразени в справката-декларация по ЗДДС за съответния период.

В хода на съдебното дирене са събрани показанията на свидетеля М.Г. Д., която твърди, че обикновено заплащането на счетоводните услуги се е извършвало от управителя Д. чрез интернет-банкиране, но през месец май и юни 2020г. той е имал здравословни проблеми с очите и не е бил в състояние да прави електронно плащане, поради което едната от фактурите е платена в брой. Според свидетеля, Д. и Б. се срещнали пред офиса на дружеството – ищец и Д. предал на Б. сумата от 610 лева. Получателят Б. обещал да издаде касова бележка, но не спазил обещанието си. Не издал и разписка за получената сума, тъй като срещата се осъществила извън офиса на дружеството заради съществуващата към този момент пандемия от COVID-19.

Въз основа на събраните по делото доказателства, Районен съд – Бургас постановява решение, с което уважава иска за сумата от 610 лева, за която е издадена фактура № 211/01.12.2020г. и отхвърля иска за същата сума, за която е издадена фактура № 159/01.06.2020г. За да постанови това решение, съдът приема, че страните действително са обвързани от договорно правоотношение и дружеството – ищец е предоставило на ответника счетоводни услуги за периода от 01.04.2020г. до 30.06.2020г. и за периода от 01.10.2020г. до 31.12.2020г. Едновременно с това, съдът кредитира показанията на свидетеля Д. и приема, че задължението по първата фактура е изпълнено чрез плащане в брой.

Въз основа на изложените факти, съдът достигна до следните

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбите са подадени в законоустановения срок по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежни страни, за всяка от които решението в обжалваната част поражда неблагоприятни правни последици. Поради това, жалбите са процесуално допустими.

Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

Предметният обхват на въззивното произнасяне е очертан с разпоредбата на чл.269 от ГПК. Според правилото на цитираната норма въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената проверка по реда на чл.269 от ГПК, въззивната инстанция констатира, че решение в обжалваните части е валидно - постановено е от законен състав в пределите на правораздавателната му власт и в предвидената от ГПК писмена форма. Подписано е и е разбираемо.

Решението е допустимо – произнесено е при наличие на правен интерес от търсената защита и при определен съобразно с принципа на диспозитивно начало предмет на спора.

Решение № 264/03.02.2023г. е правилно. Този извод се налага по следните съображения:

Договорът за счетоводни услуги съдържа преимуществено белезите на договор за изработка, тъй като с него се възлагат фактически действия по постигането на определен резултат. Поради това, към действието на този договор трябва да се приложат правните норми, разписани в чл.258 и сл. от ЗЗД. Едновременно с това, обаче, договорът за счетоводно обслужване съдържа и елементи от договора за поръчка, тъй като същият има за предмет и правни действия. Независимо от правната квалификация на договора за счетоводни услуги, сключеният в конкретния случай договор между страните представлява търговска сделка и за нея се прилагат разпоредбите на чл.286, ал.1 от ТЗ. Тази сделка поражда две основни задължения за дружеството – ищец: да извърши счетоводната услуга точно, качествено и в съответния срок и да предаде услугата на възложителя. Сделката поражда две основни задължения и за дружеството – ответник: да приеме услугата и за заплати уговореното възнаграждение (по аргумент от чл.258, вр. чл.266, ал.1, изр.І от ЗЗД, вр. чл.288 от ТЗ). В конкретния случай ищецът твърди, а ответникът признава, че помежду им е съществувало облигационно правоотношение по възлагане и приемане на счетоводни услуги. От представената по делото кореспонденция между страните се установява, че към 01.12.2020г., когато е издадена втората фактура, страните все още са били обвързани от процесното правоотношение и едва след това са преминали към прекратяването му. При това положение, на изследване трябва да се постави само фактът на плащане на услугите. От показанията на свидетеля Д. се установява, че плащането по първата фактура е извършено в брой. Доказателства за плащане по втората фактура не са представени. Районният съд е основал решението си в отхвърлителната част на показанията на свидетеля Д., които правилно е преценил като обективни и достоверни след като е изследвал възможността за евентуалната заинтересованост на свидетеля. Мотивите на районния съд в тази част са обосновани и добре структурирани, поради което настоящият съдебен състав препраща към тях на основание чл.272 от ГПК без да ги пресъздава и развива допълнително.

Решението в частта, в която ответното дружество е осъдено да заплати на ищеца възнаграждение за извършените счетоводни услуги в периода от 01.10.2020г. до 31.12.2020г. също е правилно. Обстоятелството, че фактура № 211/01.12.2020г. не е включена в отчетните регистри по ЗДДС за съответния период не изключва отговорността на ответника за плащане. Източник на задължението да заплати извършените услуги е договорът, а не фактурата. По делото не се твърди и не се установява договор за счетоводно обслужване да е прекратен към датата, на която задължението за плащане е станало изискуемо, поради което възражението на дружеството – възложител е неоснователно.

По изложените съображения, въззивните жалби се явяват неоснователни и трябва да се оставят без уважение със следващото от това потвърждаване на първоинстанционното решение.

По делото е направено искане за присъждане на съдебни разноски от двете страни в процеса, което поради изхода на спора пред настоящата инстанция се явява неоснователно.

Предвид гореизложеното, Бургаският окръжен съд, VI въззивен състав:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 264/03.02.2023г., постановено от Районен съд – Бургас по гр. д. № 20222120101684.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____